

LBRIS

We know
books

KRISTEN PERRIN

Unele secrete nu mor niciodată

Traducere de
OANA-CELIA GHEORGHIU

 UNIVERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERRIN, KRISTEN

Unele secrete nu mor niciodată / Kristen Perrin ;
trad. de Oana-Celia Gheorghiu. - București : Univers, 2026
ISBN 978-973-34-1947-1

I. Gheorghiu, Oana Celia (trad.)

821.111

How To Seal Your Own Fate

Autori: Kristen Perrin

Copyright © 2025 Kristen Perrin

© Editura Univers, 2026, pentru prezenta ediție

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-973-34-1947-1

Prolog

Împrejurimile Castle Knoll, 13 mai 1961

În timp ce privea registrul închisorii din fața ei, în care trebuia să semneze, se gândea că numele ei era prea simplu. „Ellen Jones“ nu se potrivea cu cine era ea și ce făcuse. Nici nu prevestea cât de cât ce o aștepta în viitor – ce avea în plan să facă. Ce trebuia să facă fără să fie prinsă.

O femeie cu aspect sever i-a luat mâna dreaptă și i-a împins degetele în cerneala neagră, luându-i amprentele una câte una. Buzunarele i-au fost golite și obiectele mici au ajuns într-o cutie de carton – un briceag elvețian, câteva monede, o bucătică de hârtie mototolită, cu numele și adresa unui avocat, dar în special dulciuri topite.

I se spusese că este *reținută*. Arestată, reținută, interogată. Aceasta era ordinea. Formularul de primire avea câteva rubrici pentru informații personale. Ea le-a completat pe toate, cu excepția celei pentru nume. Formularul arăta așa:

Nume

Vârsta: 16 ani

Înălțimea: 162 cm

Greutatea: 57 kg

Mâna stângă îi tremura deasupra primei rubrici necompletate. Nu avea niciun act la ea și nimeni nu-i putea confirma sau nega identitatea. Nu existaseră părinți care să ofteze dezamăgiți când au fost contactați de poliție și nimeni care să îi plătească cauțiunea. Nu ar putea să își angajeze un avocat bun dacă va fi să ajungă la proces. Dar nu va fi niciun proces, fusese prinsă în fapt, nu putea să se pretindă nevinovată. Când au întrebat-o dacă a ajutat-o cineva la comiterea faptei ea a mințit pur și simplu și a zis „nu“.

Ellen aproape râdea în sine ei, doar cine folosește închisoarea ca pretext pentru a se reinventa? În oraș știau, bineînțeles, numele ei real, chiar și polițiștii care o arestaseră îl știau. Dar poate că atunci când toate acestea se vor termina, ea pur și simplu va dispărea în pușcărie, și va reapărea drept altcineva.

Merita o încercare.

Se întreba unde sunt ceilalți. Laura „Birdy“ Sparrow și Eric Foyle. Eric era unica persoană despre care credea că ar putea veni să o viziteze dacă va fi aruncată în închisoare. Gândul era straniu – să fie aruncată o făcea să se simtă ca un obiect depozitat. Ceva stricat ce necesita reșezarea într-un sistem organizat. Și-a închipuit oamenii care au intrat în închisoare ca pe niște piese de puzzle cu margini ascuțite și care reapar rotunjite astfel încât să poată fi puse înapoi în mașină. Funcționale. Parte a societății. Gândul a înfiorat-o.

Eric Foyle a înțeles-o; și în el ardea același foc violent ca în ea. Știa că el nu ar abandona-o; îi așteptau multe pe ei doi. Aveau un viitor.

Și-a mușcat buza, încercând să nu plângă.

Fiindcă Ellen simțea că merita să fie acolo până la urmă. Fusese în întregime ideea ei. Doar că nu plănuiise totul cum trebuie. Când i-au văzut mașina, atât de deosebită, au decis să încerce oricum. Toată lumea știa a cui era, nimeni altcineva nu ar fi îndrăznit să conducă o mașină atât de tipătoare, mov închis. Și Bentley, pe deasupra. Un Bentley mov închis era atât de clar o mașină de personaj negativ, iar din momentul în care a aflat ce fel de fărădelegi comitea proprietarul ei, Ellen a jurat să facă tot ce îi stă în putere pentru a-l doborî.

Când a observat mașina, parcată și goală, la benzinăria de pe drumul plin de frunze, la două mile de Castle Knoll, Ellen s-a hotărât pe loc. I-a zis lui Eric să tragă pe dreapta pe o alee ascunsă din apropiere. Proprietarul mașinii nu era în benzinărie ca să cumpere combustibil; asta știau deja. Trebuia să fie în barul dărăpănat de alături. Eric a deschis portbagajul propriei sale mașini, iar Ellen a înșfăcat levierul de fier dinăuntru.

S-a împiedicat prin tufișurile mari în timp ce ea și Eric se grăbeau să coboare poteca ce lega drumul de benzinărie. Plouase, iar bujorii roz, grei de picături, i se loveau de tibii. Pantofii ei uzați, cu toc jos, și șosetele până la genunchi o făceau să se simtă tot ca o școlăriță, chiar dacă abandonase școala anul trecut, la cincisprezece ani. Își cunoștea deja menirea, iar școala nu avea ce să o învețe.

Nu era nimeni la pompe, cel ce le deservea era pe undeva, la o pauză de țigară. Norocul era de partea lor, sau cel puțin așa părea. Eric s-a uitat la ea cu ochii lui albaștri ca florile de nu-mă-uita și i-a oferit un zâmbet încurajator. Eric Foyle frângea inimile multor fete, dar pe ea n-o deranja să își aștepte rândul.

O rangă era sprijinită de niște capace de roți vechi lângă ușa benzinăriei, iar Eric s-a grăbit să o ia. Dar chiar dacă nu ar fi

ERIS
avut decât mâinile goale, furia lor era atât de puternică încât amândoi ar fi făcut destule pagube și așa

Primul lovit a fost parbrizul. Ellen a răcnit războinic, cu satisfacție, în timp ce mânuia levierul. Sticla s-a împăienjenit, dar nu s-a spart, așa că a izbit întruna în același loc până ce parbrizul a cedat în cele din urmă.

Eric s-a repezit cu ranga la cauciucuri, izbind cu capătul cu cârlig, sperând să le taie. Ca și Ellen, nu s-a lăsat descurajat când prima lovitură a ricoșat pur și simplu. A găsit un punct slab și a dat în el până ce ranga s-a oprit în cauciuc cu un *șuierat* satisfăcător.

A izbit zdravăn într-o portieră, îndoind-o. A mai lovit capota de câteva ori, apoi a tot dat cu ranga în lateral. Vopseaua sărea bucățele, iar sunetul ascutit al metalului l-a făcut pe Eric să se simtă un soi de fierar medieval turnând arme pentru război. Într-o primă lovitură și a șaptea sau a opta, și-a rupt câteva degete.

Dar Ellen știa că planul ei nu putea fi dus la îndeplinire dacă nu ținea motorul. Trebuia neapărat ca mașina să nu-și poată transporta proprietarul acolo unde ea știa că trebuie să ajungă. Ellen a lăsat levierul și a deschis capota, apăsând cu genunchii deasupra barei de protecție. Un briceag elvețian a răsărit din buzunarul ei, iar ea îl ținea în mână stângă în timp ce căuta acel cablu esențial despre care îi spusese Eric. Întâi a rupt furtunurile, trăgând de fiecare țevă de cauciuc și fiecare fir găsit. Cablurile bateriei au plesnit, conexiunile lichidului de răcire au fost tăiate, bușoanele desfăcute și aruncate în tufișuri.

Ellen știa că nu se va mai simți niciodată atât de vie, de puternică și de hotărâtă decât acum, când era în genunchi și făcea praf toate măruntaiele din mașina acestui om.

Oricât de triumfător ar fi fost momentul, și-a păstrat calmul. A ieșit de sub capotă imediat ce a secționat cablul pe care îl

căuta și a închis-o cu o delicatețe surprinzătoare. Din trei pași mari era din nou pe partea lui Eric, luând de jos levierul și spărgând geamurile.

Chiar și când sirenele poliției au răsunat prin aerul serii, ea nu s-a oprit. Eric a dispărut, fără să se uite dacă ea îl urma, dar Ellen, pătrunsă atât de glorios de valul de adrenalină, nu a observat. Până n-a fost trasă și încătușată de mâini puternice, plină de ulei de motor și sudoare, n-a văzut cei doi ochi furioși care o străpungeau. Proprietarul Bentley-ului mov.

— Aș face-o din nou, a șuierat ea.

Și simțea în continuare același lucru, cu stiloul deasupra rubricii „nume“ din formularul din fața ei. Spera că Eric va avea grijă să dea la iveală adevărul, dacă era ca ea să fie închisă mult timp, dar știa că el era într-o situație dificilă. Trebuia să aibă grijă de frățiorul lui mai mic, Archie, iar patronul lui era atât de puternic. Era mai bine să țină capul plecat dacă-și cunoștea interesul. Ea îi cunoștea viitorul.

Ea cunoștea viitorul tuturor.

În cele din urmă, apăsă stiloul pe foaie și își scrisese cu grijă numele, cu litere clare. Numele pe care îl va purta pentru tot restul vieții.

Peony Lane.

Împrejurimile Castle Knoll, în prezent

Peony Lane nu o apuca de obicei pe aici spre oraș; era un drum lung pentru cineva de vârsta ei. Dar când autobuzul care o ducea de acasă pe drumurile de țară întortocheate până la Castle Knoll s-a stricat în mod neașteptat cu trei stații înainte să ajungă, a simțit că se pogoară asupra ei greutatea a ceva inevitabil.

Nu putea spune cu exactitate – care dintre premonițiile ei se insinua și potrivea? Modul ei ciudat de a se agăța de imagini și

cuvinte, de a le stoarce încetisor în minte ca pe niște portocale de la supermarket și apoi de a le oferi oamenilor ca prevestiri... era o artă inexactă.

Stătea pe marginea drumului, în iarba udă, și privea cărarea care ducea pe lângă vechiul pub, stația de benzină și rândurile de case noi, până când, în cele din urmă, ajungea în Castle Knoll. Fantomele vechilor amintiri o năpădeau, dar ea și-a strâns șalul tartan în jurul umerilor. Era în formă, așa că s-a îmbărbătat și a mers mai departe.

Curând s-a apropiat de pubul dărăpănat, căruia îi lipsea un perete de ani de zile, înlocuit cu un placaj insuficient de mare, acum uzat și deformat, acoperit de graffiti.

Neliniștea i s-a accentuat atunci când a auzit lemnul barului dărăpănat începând să ofteze. Acesta a fost singurul avertisment pe care i l-a dat vechea structură înainte să alunece șindriile de pe acoperiș și să cadă în cascadă pe pământ, ca niște dinți spartți supradimensionați care cad dintr-o falcă de piatră văruiță. S-a oprit la trei metri în spate, apoi s-a mai îndepărtat câțiva metri în momentul în care s-a auzit pocnetul unei grinzi și acoperișul s-a prăbușit în interior. Fațada barului s-a năruit de parcă ar fi fost compusă doar din praf, ținut la un loc numai de vopseaua veche. Niciun geam nu s-a spart – nu mai rămăsese niciunul în ferestre după atâția ani –, dar ușa de la intrare s-a fărâmat înainte să fie îngropată de molozul zidurilor.

Fantomele amintirilor ei au prins aripi când a văzut ce era înăuntru. Era imposibil de determinat culoarea mașinii sub straturile de praf, țigle și moloz, dar forma nu putea fi confundată. Vechiul Bentley o aștepta, groaznic distrus în teribilul accident ce luase viața a trei oameni cu atât de mulți ani în urmă.

Și a știut în acel moment că se înșelase. Cu decenii în urmă, făcuse o prevestire și abia acum era clar că făcuse o greșală.

După câteva minute, a observat pe cineva care se îndrepta spre dărâmături, atras la fața locului de zgomotul produs de prăbușirea zidurilor. Ar fi trebuit să se ferească de a fi văzută aici, holbându-se, dar avea prea multe idei importante ce i se învârteau în minte pentru a se gândi la asta.

A inspirat scurt pe nas, a strâns din dinți și a dat din cap spre ruine.

— Ajunge, a rostit.

Apoi și-a continuat drumul, de data asta un pic mai rapid, pentru că tocmai își schimbase destinația.

Capitolul 1

1 noiembrie

Toamna a venit la Castle Knoll brusc, de parcă forțele naturii au modificat peisajul precum decorul dintr-un teatru în timp ce dormeam. Sunt atât de obișnuită cu lenta burniță londoneză la schimbarea anotimpurilor încât această explozie de culori m-a făcut să mă îmbrac rapid și să mă grăbesc să ies, ca un copil care a deschis ochii și a văzut zăpadă în dimineața de Crăciun.

Mă opresc doar cât îmi fierbe cafeaua, care ajunge rapid în termos. Sunt echipată cu un pulover de lână scoțian și o pereche de cizme de cauciuc care nu sunt complet rodite, dar sunt hotărâtă să le înnoroiesc azi cu adevărat. Nimic nu spune „Mă joc de-a hainele de țară“ ca o pereche de cizme Wellington fără nicio pată de noroi, iar eu în ultima vreme trebuie să încerc cât de mult pot să-i conving pe localnici (și pe mine însămi) că nu sunt aici doar ca să joc rolul unei moștenitoare de la țară.

Nu mă ajută nici faptul că toate buzunarele mele sunt pline de nimicuri adunate de pe afară – nu mă pot abține să nu iau de jos orice ghindă sau castană pe care o văd – lucru pe care cu siguranță nu îl fac oamenii care și-au petrecut viața la Castle Knoll, cel puțin nu dacă au mai mult de zece ani. În dimineața asta,

respir pământul, mireasma lui reavănă care plutește în aer în timp ce mă plimb, în speranța că voi găsi inspirație pentru scris. Ceața se adună în grădini, promițând o zi senină și răcoroasă.

Îmi tot spun că mi se potrivește viața la țară. Că alimentează scriitoarea din mine și că, în sfârșit, am găsit locul potrivit. În majoritatea zilelor pot repeta această mantră pe parcursul plimbării de la domeniul Gravesdown până în sat. Îmi spun că atmosfera din pubul în care scriu este perfectă pentru a găsi idei pentru o nouă schiță de carte polițistă. E slab luminat, iar lumea intră și iese la cele mai ciudate ore.

În fiecare zi, mă așez la locul meu obișnuit de la Dead Witch, chiar lângă șemineu, și răsfoiesc meniul cu liniștea absolută a cuiva al cărui cont bancar s-a îmbogățit recent cu patruzeci de milioane de lire sterline.

Și, de cele mai multe ori, când îmi spun că mângălelele mele abia conturate au nevoie doar de timp pentru a se transforma în ceva măreț, mă și cred. În majoritatea zilelor.

Astăzi nu este una dintre acele zile.

Plimbarea mea prin ceață devine rapid un calvar din cauza cizmelor noi, atât de incomode și țepene. N-a durat mult și nerăbdarea mea matinală s-a transformat în agitație, se pare că mutatul în mediul rural nu este atât de ușor cum credeam. Nu după o viață petrecută în Londra, în care am hălăduit cu mama prin galeriile de artă și am trăit cu sandvișuri cu brânză. E o prostie, dar mi-e dor de sandvișurile cu brânză. De fapt, nu de oribila pâine albă și ieftină și de muștarul lucitor. Cred că îmi lipsește doar să mă simt așa cum eram eu când mâncam așa ceva.

Cred că problema cea mai mare este casa. Vara, Gravesdown Hall era un loc călduros – și nu mă refer doar la temperatură. Lumina verii se strecura constant prin modelele cristaline ale ferestrelor înalte, creând un caleidoscop pe podea. Grădinile erau

o operă de artă și, deși încă mai lucrez cu grădinarii profesioniști pe care îi folosea mătușa Frances, vechiul ei grădinar, Archie Foyle, a renunțat la hobby-ul său de a modela gardurile vii uriașe care mărgineau aleea lungă. Lipsa fluieratului său și a discuțiilor interminabile face ca exteriorul să pară mai degrabă gol.

În august, Gravesdown Hall era un loc enigmatic, plin de mistere, emanând un aer de pericol, exact cât să mă facă să mă simt în viață și, cel mai important dintre toate, plin de oameni. Nepoata lui Archie, Beth, care înainte gătea pentru mătușa Frances, venea mereu să coacă ceva în timp ce noi toți încercam să aflăm adevărul despre uciderea mătușii Frances. O crimă, aș putea adăuga, care a fost prevestită de o ghicitoare pe nume Peony Lane în 1965, și pe care Frances a încercat toată viața să o împiedice. Mai degrabă fără succes. Am încercat să o conving pe Beth să-și mențină vechiul obicei, dar ea susține că, în aceste zile, casa o întristează.

Probabil că este doar o coincidență, dar, de când am moștenit domeniul Gravesdown, am început să simt cum Castle Knoll mă tratează cu răceală. E o localitate mică. Dacă ieși în oraș, așa cum am făcut eu în ultima vreme, te întâlnești cu toată lumea. Așa că, dacă există persoane pe care nu le vezi... sunt șanse mari să te evite de fapt.

Deșurubez capacul termosului și iau o înghițitură, întrebându-mă dacă nu cumva cauza răcelii localnicilor este doar faptul că încă sunt străină aici. Dar când pun capacul la loc, îmi dau seama de ceva ce ar fi trebuit să pricep încă din august. După ce am rezolvat crima mătușii Frances, s-a răspândit prin oraș vestea că ea avea o cameră întreagă de dosare dedicate secretelor orașului.

Oftez, gândindu-mă la toate momentele în care m-am plimbat prin sat încercând să port o conversație cu poștașul sau cu personalul barului de la Dead Witch, doar pentru ca ei să-mi

zâmbească crispat. Probabil că se întrebă câte secrete a adunat mătușa Frances și cât de departe am ajuns eu cu lectura lor.

Gândurile mi se întorc la casă și mă întreb din nou dacă este alegerea corectă să rămân aici. Pe măsură ce toamna își înfășoară brațele reci în jurul domeniului, constat că soarele lasă mai puține caleidoscoape pe podea, iar grădina s-a transformat dintr-un loc al trandafirilor primitivi într-o colecție de spini cu umbre lungi. Noaptea, știind că sunt singura persoană din această casă vastă, cu șaptesprezece dormitoare, o bibliotecă, trei saloane, o sală de mese pentru musafiri, un solar și o bucătărie de mărimea unui întreg apartament londonez, mă simt ca și cum nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât să pună mama muzică tare și să-mi facă un sendviș ieftin cu brânză.

Picioarele mele hoinare au ajuns la marginea grădinilor ornamentale și, în timp ce trec de poarta metalică ornamentată și ies pe câmpurile acoperite cu iarbă care mărginesc pădurea domeniului, văd o siluetă prin ceață. Mijesc pentru o clipă ochii pentru a încerca să o deslușesc, întrebându-mă dacă nu cumva a scăpat unul dintre caii de la Ferma Foyle de alături. Silueta proeminentă se deplasează cu un pas greoi, dar, pe măsură ce se apropie, pot vedea forma unor umeri cocoșați și tartanul unui șal de lână.

— Alo? strig eu.

Teoretic, e un teren privat, dar asta nu-i oprește pe mulți localnici să treacă pe aici. Silueta rămâne tăcută, dar când în sfârșit iese din norii involburați de umezeală, văd o femeie în vârstă, cu un aspect frapant, stând în fața mea. Are părul lung, de un alb pur, îl poartă într-o singură împletitură groasă care îi încununează capul. Este adusă de spate, dar doar din cauza frigului, și își îndreaptă umerii când îmi întâlnește privirea. Cred că are în jur de șaptezeci sau optzeci de ani, dar pare a fi o persoană care s-a îngrijit de sănătatea ei toată viața. Felul în care stă mă face să cred

LIBRIS

că, probabil, ar putea să facă oricând mai multă yoga decât mine. Deschid gura să-i spun cu amabilitate că, teoretic, a încălcat o proprietate privată, dar apoi îmi dau seama că mă simt atât de singură încât, dacă este o persoană destul de drăguță, o voi invita bucuroasă să se plimbe cu mine. Îmi face brusc un semn din cap, ciudat de... înțelegător. Nu există alt mod de a o descrie, de fapt. Să mă uit în ochii acestei femei e ca și cum aș călători simultan înapoi și înainte în timp. Ochii ei sunt verde-deschis și observ că are pete maro în iris. Nu am mai văzut pe nimeni cu irisuri ca acestea până acum și am impresia că mă uit la ceva rar, ca la un smarald neșlefuit închis în mijlocul unei pietre obișnuite.

— Știam că te gălesc aici, Annie Adams, spune ea.

Vocea ei are o textură ca mierea, groasă și profundă, dar condimentată cu ceva mai acut. Ca un strop de whisky puternic care să echilibreze dulceața. Observ că poartă inele groase de argint pe fiecare dintre degetele ei osoase, unele cu turcoaz sau chihlimbar, altele cu amoniți șlefuiți sau frunze mici închise în rășină. Observ strălucirea multor lanțuri de argint care se ivesc de unde își strânge șalul de tartan în jurul gâtului și bănuiesc că are o mulțime de lucruri interesante atârând la fiecare.

— Eu... mă bălbâi și încerc din nou. Ne-am cunoscut?

Am invitat tot satul la înmormântarea mătușii Frances în octombrie, așa că e posibil să ne fi întâlnit și eu pur și simplu să fi uitat. Posibil, dar puțin probabil.

— Pot să-ți ghicesc viitorul, dar nu o să o vrei, spune ea.

Simt cum aerul îmi iese din plămâni în timp ce se produce inevitabilul.

E Peony Lane. Celebra ghicitoare, persoana care a declanșat un lanț complicat de evenimente nu doar în viața mătușii Frances, ci și în a mea. Precizarea ei cu privire la asasinarea lui Frances în 1965, când Frances avea șaptesprezece ani, este, în

cele din urmă, motivul pentru care eu dețin acum domeniul Gravesdown.

— Ai perfectă dreptate. Dacă mă așteaptă un destin cumplit, nu vreau să știu despre asta.

Dar nu sunt propriu-zis îngrijorată. Sunt intrigată – probabil că această femeie provoacă acest sentiment tuturor, îmi imaginez că acesta a fost secretul succesului ei în viață în toți acești ani. Îmi zâmbeste larg și nu e un zâmbet răutăcios, ci unul înțelegător.

— Deci știi cine sunt, spune ea. Nu-ți face griji, nu-ți voi dezvălui nimic dacă nu-mi ceri tu asta.

Nu îi răspund nimic, pentru că, deși mi-a stârnit imediat interesul, Peony Lane este un personaj atât de important în tradiția Gravesdown Hall, încât e ca și cum aș întâlni pe cineva care tocmai a coborât dintr-un film vechi. În plus, ce poți să-i spui unei femei care a prezis un viitor atât de sumbru – și s-a dovedit că predicția a fost *corectă*?

— Când o precizare se împlinește într-un mod atât de grandios și de îngrozitor precum cea a lui Frances, pot deveni o parteneră de conversație care intimidează. Dar nu-ți face griji, mi s-ar părea imoral să prezic viitorul unei persoane care nu dorește acest lucru. Indiferent dacă e vorba despre viitorul ei sau nu. Dar tu, spune ea, făcând o pauză și privind în spatele meu, spre casă, îți vei da seama că ai nevoie de această precizare și vei veni să mi-o soliciți. Sper doar să vii la timp.

— Bine, asta e... criptic, spun încet. Dar presupun că abordarea criptică este stilul tău, nu?

Las să-mi scape un râs neliniștit și îmi dau seama din lipsa ei de expresie că nu sunt deosebit de amuzantă în dimineața asta. Ea îmi oferă un zâmbet abia schițat.

— Trebuie să cercetezi viața și moartea Oliviei Gravesdown, spune ea. Frances ar trebui să aibă un dosar despre ea.

— Cine e Olivia Gravesdown? întreb. Și de ce trebuie să o cercetez?

— Olivia și Edmund Gravesdown erau moștenitorii averii Gravesdown, înainte de a muri tragic într-un accident de mașină, spune Peony. Împreună cu lordul Harry Gravesdown, tatăl lui Edmund. Și trebuie să cercetezi moartea ei pentru că eu cred că s-ar putea s-o fi ucis cineva. Nu pot fi sigură, dar... Frances ar putea avea informații privind acel accident. Era o obsesie a ei cu ani în urmă.

— Stai, cum ar fi putut cineva să o omoare pe Olivia, dacă toată lumea știe că a murit într-un accident de mașină?

Aș vrea să pot spune că nu o cred și că am senzația că inventează o poveste doar ca să-mi atragă atenția. Dar, după vara pe care tocmai am avut-o – rezolvând două crime cu indicii care uneori păreau să nu aibă nicio legătură cu crimele în sine –, nu mai exclud nimic.

Peony Lane nu mai zice nimic, doar mă privește cu o expresie tulburător de goală.

— Accidentul de mașină al familiei Gravesdown, spun.

Îmi amintesc povestea. Mîntea mea trece rapid în revistă faptele pe care le-am parcurs doar superficial în ancheta mea asupra trecutului lui Frances. Lordul Gravesdown senior se afla într-o mașină condusă de fiul lui cel mare. Soția fiului era și ea pasageră, iar mașina s-a izbit de un copac cu viteză mare, ucigându-i pe toți trei.

— Poate ar trebui să cauți și dosarul meu, spune Peony.

Își duce o mână la bărbie, ca și cum s-ar gândi, dar la ceva de importanță minoră, cum ar fi ziua de naștere a cuiva sau unde să meargă în vacanță. Nu la moartea a trei oameni.

— Mătușa Frances are un dosar despre tine?

Nu-mi ascund mirarea, fiindcă, îmi spun, dacă ar fi existat un dosar despre Peony Lane, l-aș fi găsit în timp ce investigam

uciderea lui Frances. Acea prezicere a devenit întreaga ei viață, iar orice informație despre femeia care a făcut-o m-ar fi ajutat să înțeleg credința lui Frances în adevărul profeției.

— Bineînțeles că da!

Peony chiar râde, de parcă aș fi caraghioasă să cred altceva.

— O șireată ca Frances? I-a luat puțin peste un an să mă găsească. Dar, odată ce mi-a apărut la ușă, a fost imposibil să o mai scot din viața mea. Voia să știe totul despre mine. Cum funcționează talentele mele, dacă sunt sau nu o impoastore – orice pentru a scăpa de acel destin.

— Se potrivește cu mătușa Frances, spun eu. Adică, Frances așa cum am cunoscut-o prin scrierile ei, adaug repede. Pentru că nu am apucat să o cunosc. Nu când era în viață.

— Ei bine, odată ce m-a cunoscut, a adulmecat o întreagă rețea de minciuni. Și nu s-a liniștit până nu a aflat adevărul despre toate, sperând să mă dea în vileag cu ocazia asta.

— Și a reușit?

Ridic o sprânceană, pentru că, până atunci, fusesem întotdeauna puțin sceptică în privința ghicitoarelor. Sistemul meu de credințe a fost puțin dat peste cap în ultima vreme, deși nu am pierdut prea mult timp pentru a-mi clarifica poziția actuală. De-a lungul investigațiilor mele din vara trecută, nu am încercat niciodată să mă hotărâsc dacă cred sau nu în prezicerea despre mătușa Frances. Era suficient că ea credea, iar eu simțeam că sentimentele mele în această privință mi-ar putea influența investigația.

— Nu m-a demascat ca fiind o impoastore, pentru că nu sunt așa ceva, declară Peony sec. Dar, interesant, nu a dat în vileag nici altceva din ceea ce a aflat. N-am aflat niciodată de ce. Dar tu, mă arată ea cu degetul în mod serios, iar eu fac un pas înapoi, tu trebuie să scormonești puțin. Începe cu Olivia Gravesdown. Frances își ținea dosarele în ordine alfabetică în

funcție de fiecare secret în parte, așa că încearcă la I pentru infidelitate. Sau poate la Î pentru înșelăciune. Sincer, sunt curioasă dacă Frances știa întreaga poveste.

— Și care este întreaga poveste?

Fața i se strâmbă într-un zâmbet abia schițat.

— Nici eu nu știu totul și aș vrea să mă ajuți să pun cap la cap toate informațiile după atâția ani.

Îmi întinde mâna și mi-o strânge scurt.

— Avem multe de discutat. Și Archie Foyle are ceva de care vei avea nevoie. Ești deja la jumătatea drumului spre Foyle Farms, de ce nu te duci mai întâi să-l vizitezi?

Ar trebui să ignor tot ce spune femeia asta ciudată. Dar atât de multe lucruri din viața mea par să nu se potrivească. Locuiesc într-o localitate care nu mă acceptă cu adevărat, sunt singură într-o casă mare pe care poate nu o merit, iar femeia asta este, practic, motivul pentru care se întâmplă toate acestea. Simt brusc că mi se pune un nod în gât când încep să înțeleg că e exact ce aveam nevoie. Un nou mister, o nouă preocupare pe care mintea mea să o analizeze. Propriile scrieri nu m-au stimulat suficient, cred că încă nu mi-am găsit ritmul ca scriitoare și mă lupt să găsesc motivația potrivită pentru această căutare.

Dar asta? Deja memorez fiecare cuvânt pe care îl spune Peony, pentru a-l nota mai târziu la începutul unui nou caiet de investigații.

— Înțeleg, spun, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

Mi se pare destul de grosolan din partea mea să fiu vizibil entuziasmată de investigarea morții a trei persoane. Peony pare brusc neliniștită și își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu o mână în buzunar, ținând un obiect pe care nu-l pot vedea. Fără să spună nimic, se întoarce și începe să urce dealul, în direcția din care tocmai am venit eu.

— Unde te duci? o întreb.

— Am ceva de făcut, spune ea, scoțând o foaie de hârtie din buzunar. Frances m-a învățat câte ceva despre cum să păcălești soarta, spune ea și rânjește.

— Ce înseamnă asta? strig eu, devenind agasată.

Una e să fii criptică pentru că asta e atitudinea ta profesională, dar acum era pur și simplu îndărătnică. Zâmbetul i se lărgește.

— Să vedem cât ești de bună la descoperirea secretelor oamenilor. La urma urmei, ești succesoarea lui Frances. Verifică dosarele alea să vezi dacă ea era pe urmele vreunui criminal ascuns printre noi, dacă tot te-ai apucat.

— Stai, strig eu. Nu există niciun dosar pentru crimă! Dacă ar fi existat, sigur l-aș fi găsit!

Ea îmi face un semn prin care îmi respinge spusele și strigă la rândul ei:

— Atunci, trebuie să cauți mai bine!

Apoi dispare, înghițită de ceață, ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo.